

A szentáldozás rendje templomunkban a járványhelyzet idején:

A szentáldozás a hívó ember számára a Krisztussal való bensőséges találkozás szentségi eseménye. Erre a találkozásra fontos a lelki előkészület, vagyis hogy a megszentelő kegyelem állapotában áldozzunk, ehhez szükséges, hogy a rendszeresen gyónjunk (legalább negyedévente). Az is szükséges, hogy mozdulatainkkal is kifejezzük a mi Urunk iránt táplált őszinte hódolatunkat és szeretetünket. Szükséges kerülnünk minden fölösleges és mesterkéltséget.

A jelen helyzetben nem lehetséges a nyelvre áldoztatás, csak kézbe szabad áldoztatnunk, hiszen nekünk, pásztoroknak és híveknek, engedelmeskednünk kell a püspök atyának. Higgyünk az Egyház ősi bölcsességében: *„ahol az engedelmisség, ott a kegyelem.”*

Továbbra is előírás, hogy a templomba való belépéskor, valamint közvetlenül a szentáldozás előtt **fertőtlenítsük a kezeinket**.

A római rítusban sem a szentáldozás előtt, sem utána nincs keresztvetés, így ezt mellőzzük. A szentáldozás nem az egyéni jámbor gyakorlatok helye, hanem egyszerre közösségi és egyszerre személyes találkozás az eukarisztikus Krisztussal! Szintén helytelen gyakorlat közvetlenül a szentáldozás után letérdelni, meghajolni, hiszen a mi Urunk már ott van a szívünkben. A helyünkön való térdelés viszont szép és kedves gyakorlat, ami segíthet elmélyíteni az Úrral való találkozásunkat a szentáldozás után.

Itt hívjuk fel a figyelmet arra is, hogy az Úrfelmutatás alatt alapesetben le kell térdelni, az állás azok számára megengedett az Úrfelmutatás alatt, akik valamilyen egészségügyi akadály miatt nem tudnak letérdelni, vagy olyan szűk a hely, hogy nem lehetséges a térdelés.

Nagyon szép gyakorlat a templomunkban, hogy világos rendben jövünk áldozni, ezt a dicséretes gyakorlatot tovább kell folytatnunk.

Hogyan áldozzunk a járvány idején? A padban fertőtlenítsük a kezünket, és a maszkban indulunk el áldozni. Amikor az előttünk lévő testvér áldozik, akkor vegyük le a maszkot, ügyelve arra, hogy csak a két pántot szabad megfogni. A maszkot csúsztassuk valamelyik csuklónkra, ne dugjuk zsebre (ez érvényes a felolvasókra is), valamint ne lógassuk a fülünkön sem, mert ez kissé komolytalan.

Ezután a jobb tenyerünket helyezük a bal tenyerünk alá (a bal kezesek pont fordítva) és így fogadjuk a szentostyát. **Ezután rögtön vegyük magunkhoz az oltáriszentséget (ne lepjünk oldalra, hanem maradjunk szemben az áldoztatóval!)** Az áldoztatóknak meg kell győződnie arról, hogy magához vette a szentostyát. Sajnos időnként előfordul, hogy valaki magával akarja vinni a szentostyát, és ezt minden áron meg kell akadályoznunk!

Ha megáldoztál elindulsz a helyedre, és visszahelyezed a maszkot, ismét ügyelve arra, hogy csak a pántját szabad megfogni.

Tisztelettel, de határozottan kérjük, hogy az itt leírt módon járuljunk a szentáldozáshoz. Ez a gyakorlat segíthet mind az egyéni elmélyülésben, mind a közösség egységének erősödésében.